

“Tijdens mijn oratieplechtigheid in de aula van het academiegebouw van de TU Delft wil ik u meenemen naar de wereld van de mug, een vliegend insect uit de orde tweevleugeligen.

Een mug is een primitieve versie van een vlieg en heeft een klein en fragiel lichaam, zes dunne pootjes, meestal twee veerachtige antennes waarmee zeer goed geur waargenomen kan worden en een kleine kop met vaak zichtbare zuigsnuut.

Deze irritante insecten kunt u bestrijden met chemische insecticiden of doodslaan met een opgerolde krant, maar u kunt ze gek genoeg ook elimineren.

Het gaat dan natuurlijk niet om de eerdergenoemde vervelende vampiristische wezens, die in Egypte verantwoordelijk zijn voor de beruchte westnijlziekte, maar om een zespotige, op afstand bestuurbare robotmug, de zogeheten Flexbug.

Hij maakt extreem realistische zoemgeluiden en kan echt vliegen, zonder te pletter te slaan tegen allerlei obstakels, dankzij ingenieuze geluids-, bewegings- en lichtsensoren.

Als je hysterisch wordt van het gezoem om je hoofd moet je als de wiedeweerga het aan-uitknopje zoeken of wachten totdat hij zijn accootje heeft leeggevlogen.

Ik weet niet hoe ik mijn inaugurele rede over muggen moet vervolgen”, verzuchtte de hoogleraar, krabbend aan zijn zwemmerseczeem, terwijl hij aan een ovale picknicktafel onder een eik zat en er rustige muziek uit zijn minuscule mp3-speler kwam.

Hij besloot eerst richting de Zuidas van Amsterdam te gaan, om – na een chique kapper bezocht te hebben – in zijn vierkamerappartement relaxed zijn actie te vervolgen.

’s Avonds wandelde hij nietsvermoedend het ogenschijnlijk ongevaarlijke woud in om een handvol geleedpotigen te bemachtigen voor de soep, die zijn vrouw zou serveren als voorafje bij een luxueuze stapel met siroop overgoten pannenkoeken.

Hij waande zich eerst in een jungle, waar hij als orang-oetang of chimpansee moest meewerken aan geavanceerde sciencefictionfilms, maar al snel voelde hij zich apetrots op het ingenieuze onderzoek naar muggen.